



II. évfolyam 8. szám.

Ára 4 fillér.

1914. február hó 22.

Nőm és a kamalláb.

(A szegény nőseiber keserveiből.)

„Ha már leszállott
A kamat lába,
Rendelést adtam
Tangó-ruhára.“
E kijelentést
Becsés nőm mondta
És ellenmondást
Nem tiirt a kontya.

„A pénzviszonyok
Minthogy javultak,
Nem hordok szörmét
Ilyen avultat . . .“
S alig mereszték
Nagy szemet nőmre,
Már rendeltetett
Töle egy szörme.

„Ha már leszállott
A kamat lába,
Szert tettem kérlek
Egy kék-rókára.
Csak muff és boa,
Egész csekélyke . . .“
Ezeket szinte
B. nőm beszélte.

„Ha már leszállott
A kamatocska,
A kalapom se
Maradhat ócska.“
E kijelentést
Nőm tette szintén
S nem volt e percben
Busabb lény, mint én.

„Ha már leszállott
Az a kamatka,
Ne vesztegess szót
Egy új kalapra . . .“
E kijelentést
Szintén nőm tette
S nem adott időt
A feleletre.

„Ha már leszállott
Az a kamat,
Csak kimulatom
Már magamat
Ha már leszállott
A kamat lába,
Hat hét elég lesz
Abbáziába . . .“

— Ha már leszállott,
Mondottam végre,
Szállt volna, ó bár
El a fenébe,
Muszáj volt néki
Épen direkte
Beszállni, drágám,
A te fejedbe? (ón.)

IFJ. ANTAL JÓZSEF angol uri szabó

Breuer-ház, a Makói Takarékpénztár Rész.-társ. épülete mellett

**Ajánlja mostan megérkezett legujabb őszi és téli angol szöveteit.
Megrendelések elsőrangú kivitelben és a legjutányosabb árak mellett teljesítettnek!**

Az őzike meg a jogtudósok.

Egy szép, kedves kis őzikét fogtak tegnap a makói rendőrök. Egy szép, igazi őzikét, négy lábut, nagy megriadt, fekete szemekkel s szép karcsu őzike lábakkal. Ép olyant, mint amilyen a képeskönyvekben van rajzolva.

A szegény kis őzikét tehát elcsípték és bekisérték. Ki akarták hallgatni, de nem vallott szegényke, az Istennek se vallott, sőt Dominusznak sem, pedig az imponálhatott neki. Félénken türte, hogy simogassák, cirógassák, s irult-pirult, mikor a rendőrség és a városháza egész személyzete végig mustrálta, fixirozta, s hangos megjegyzéseket mondtak róla, hogy milyen kedves, milyen hercig, milyen szép szeme van.

A rendőrségen persze, szánalom ide, részvét oda, a törvény törvény, eljárást indítottak az őzike ellen, még pedig az új csavargó törvény alapján, mivelhogy az őzikének sem rendes foglalkozása, avagy keresete, pénze nincs, s így a törvény szerint ártalmas a közre.

Ámde sajnosan tapasztalták, hogy a vadonat új törvény hiányos, mert nem szól az őzekről, nem intézkedik a szelid vadállatokról, s a rendőri jogtudósok nem tudták eldönteni, hogy mi történjék az őzikével.

Rákosy rendőrkapitány azt vitatta, hogy miután az őzike illetőségi helye úgy sem puhatolható ki, itt kell fogni s beosztani az államsegély terhére a rendőrséghez, amelynek ilyen fajta tagja még egy sincs.

Csala kapitány ezt ellenezte, mondván, hogy az őzike igen nagyon szelid lévén, rendőri szolgálatra nem találván alkalmasnak.

Bóna, aki nagy őzike barát, a vadászati törvényre hivatkozva, azt vitatta, hogy az őzet csak vadászterületen és csak a terület tulajdonosának szabad fogni, mivel pedig nem vadászterületen fogták el, szabadon kell eresztetni, hadd

menjen valamely vadászterületre, s hogy el ne tévedjen, egy detektivet rendeljenek mellé, aki megvédi minden inzultus ellen, amíg valamelyik erdőbe nem ér.

Megkérdezték B Á n Zsigát, aki szerint a város jogot tarthat az őzikére és azzal szabadon rendelkezhetik.

Azonban nem tudtak megegyezni s Rákosy főúr fölment a megyére vélelmenyt és tanácsot kérni — Samu bácsitól. Egész jogi könyvtárt vitt magával.

Samu bácsi tanácsára elhatározták, hogy élve, vagy halva elárverezik. Még pedig alighanem a rendőrség maga veszi meg, s azt tervszerűen elosztják.

A főúr Lajos kegyelmesnek szánja a gerincét, Bóna a polgármesternek a máját, és így tovább, ameddig jut . . . Szegény őzike.

Fogorvosnál.

Doktor: Csak üljön le, ne féljen. Kihuzom a fogát, ahogy a Csalfi doktor mondja, fájdalom nélkül!

Beteg: Az más, akkor leülök.

Doktor (huzza a fogat).

Beteg (bög, mint egy állat).

Doktor: No látja, ezt nevezi az a gazember Csalfi fájdalom nélküli foghuzásnak!

Ami elfogyott.

A vendéglőben a már elfogyott ételek nevét a pincér törli az étlapról.

Egy vendég liba hátulját kér.

A pincér sajnálkozva szól:

— Bocsánat, a liba hátulja ki van törülve.

A legjobbnak elismert

Bächer-féle tükörcél ekék

kormányal ellátva, fogas és láncos boronák, saját találmányu és szabadalmazott vessző-utanzatu vaspálcás boronák, ugyszintén a világhírű Melichár-féle Unikum-Drill sorvető, Imperator műtrágya és magvető gépek, Johnston-féle kukoricaszár-aratógépek előnyösen szerezhetők be:

LIPTÁK BÉLA

mezőgazdasági gépraktára és javító műhelyében
MAKO, Szentjános-tér.

A TRAVESZTIA ÉS BLUMAUER.

(Didó királyné modern köntösben.)

Mihelics Károly zajos — sikere.

— Saját tudósítónktól —

Makó, február 20.



Mihelics Károlynak „A travesztia és Blumauer“ (Didó királyné modern köntösben) szerdai felolvasása után a következő apokrif táviratokat kézbesítették:

I.

Mint országos híru humorista és szalonkomikus tiltakozom az ellen, hogy prof. Mihelics ur humoros farsangi felolvasásában egy komoly cikkemből idézett. Quo iure? Miért nem idézett a Vojnics jutalomról irt jelentéseimből? Na ja, mert félt a konkurrenciától! Egyébként gratulálok! Kartársi üdvözlettel:

Gustav Heinrich.

II.

A trappista sajtának szóló reklám, nemkülönben a Siller ajánlása nagy elfogultságról tanuskodik és ezért ezuton is ajánljuk kiváló készítményeinket:

Chartreuse és Benedictus fiai.

III.

A közönségnek különösen hölgytagjai feltünő derűtséggel fogadták a német eredetiben szereplő nevemet. Miért, miért, mélyen tisztelt publikum? Miért vagyok én olyan mulatságos németül és olyan halotti komoly magyarul?

Ganimedes.

IV.

Mióta nem rimelnek az én utolsó soraim? És mióta vagyok én komikus strófaszerkezet?

Nüná, hát nem voltam az mindig? Hazaffyas üdvözlettel:

Himfy Szak.

V.

Azért hiába, ha megpukkadnak is az illuminátusok és aufkléristák, mégis nekem volt a legnagyobb sikerem tegnap este.

Blumauers Esel.

VI.

Kérem a tisztelt átfordító urat, hogy az említett erőszakos halált okozó parókaszalagot magántulajdonomba utalványozni ne terheltesék.

Fadd.

Kézszorítással:

Bali Mihály.

VII.

Nincs a teremtésben vesztes, csak én!

Vergilius.

VIII.

Jövő heti szabadliceumi előadásomra (A halálról, bécsi és makói orvosok nyomán) sziveskedjék kölcsönözni a Juhász urtól szabadalmazott idézőjeleket. Esetleg egy is elég lesz. Ismeretlenül üdvözli:

Nosz.

IX.

Bekerült! Üdv! Maeterlinck után következik. Róma.

Index Congregatio.

X.

Életrajzi adataim — amint szeretetreméltó felolvasásából értesültem — meglehetősen gyérek, de egy előttem egészen új adattal ismeretett meg és ezért hálás vagyok Önnek: a halálom dátumával. Föltámasztani Önnek sem sikerült, de azért egypárszor megfordultam.

Blumauer Alajos.

A gyász jeléül.

Egy fiatal makói házaspárnak meghalt nemrég egy kis gyermekük. El is temették a szegényt s pár nap mulva elutaztak valahova s az állomáson, míg a vonatra vártak, beültek a vendéglőbe.

— Parancsolnak? — kérdi a pincér.

— Két pohár sört.

— Világosat vagy barnát tetszenek.

— Hozzon barnát, — szól közbe az asszony, — látja, hogy gyászban vagyunk.

Vakérálás a Lonovics Lóvèrul.

(Panaszos levél.)

Dikheltam a mútkor a zujságba a Lonovics lóvèrul a pinzsèrelást, oszt röttön lékonyultam, mer' láttam, hogy ez a jó kis lóvè mégén olyan meszire dzsalt túlünk, mint a jó cipó, mög a húsos káposzta.

Csak ki csuvèltak a rom gácsók közzül bennünket most is, pedig én mög a bandám nagyon is kamèljuk a magyar muzsikát.

Èn vakuljak mög, mög a Tacsì — aki mán daleresz — Durdellal együtt, ha mink mán Szárma Magda idejibe nem érdemlöttük vóna mög ezt a kis buzogató lóvót.

Nekünknek köllött vóna azt mán még akkor dèlni, mikor az alap mög sé vót, mer' én mög a bandám tuggyuk legjobban fujni a hulajgácsóknak.

Sénki annyi hulajmanust nem kisért föl fuvó szèrszámmal a templomhun, mint mink.

Basavèlni sé tud zsukázósra ugy rom egy sé, mint én mög a bandám.

Az én bandámba van olyan sukár rom, aki a klánétot az egyik orralyukával is úgy tuggya fujni, hogy a Czisz-sze kitollatczik Bécsbül a tehénjárásra, a némöt bikákhon, ha a szél visszafelé dzsal is.

Ezt tögyék mög Purcsiéknál. Hajlongálni is tudok én ugy, mint Purcsi, akit olyan nagyon kamèlnak a zurak, mer a zèn dèrékam csuklóra jár.

Mér' töszik hát velünk, hogy a Lonovics lóvè fölosztásából mindég kijuttatnak bennünket, mint a nap a vakondak durást a hóbul.

Mán muszaj lösz nekünk is tönni valamit.

Csinálunk mink is egy egyesülést a küvegyi rivillis képvisellő ur elnökségivel, oszt' akkor majd daral a Purcsi, dzsaljon a didaré a más macskájára. Purcsira nè.

De no del bach . . .

Náj tisztelöttel:

Buczuli primás.

KÉT RAVASZ.

Tökési ur egy napon észrevette, hogy apróbb pénzösszegek tünnek el az asztaláról. Nem tudta, hogy ki lehet a tolvaj, de Izsák urat, a könyvelőt gyanusította, aki a mellette lévő szobában dolgozott. Ki akarta próbálni a könyvelőt. Letett hát tiz forintot az asztalra és néhány percre lement az utcára. Mire feljött, a pénz eltűnt az asztalról. Dühösen állt meg a szoba közepén és kiabálni kezdett.

— Ki lopta el a pénzem? Ki lopta el a pénzem? Ki lopta el a pénzem?

Az ajtó félig nyitva volt, de a könyvelő nem válaszolt. Bűnösségének tudatában azonban szörnyen reszketett. Mikor bement hozzá a főnök, félelmében majdnem elájult. Tökési ur dühösen förmedt a könyvelőre.

— Nem hallotta, hogy kiabáltam?

— Nem — szólt szentelenül Izsák.

— Nem hallottam semmit.

— Ez hazugság; ne mondja nekem, hogy egyik szobából nem hallatszik át a másikba a kiáltás. Menjen át az én szobámba és kiáltson valamit háromszor.

A könyvelő iszonyu félelemben ment át a főnök szobájába. Most biztosan kiderül minden és akkor elcsapják, sőt be is csukják talán. A legutolsó percben azonban mentő ötlete támadt. Tele torokkal ezt kezdte ordítani:

— Kinek van viszonya a feleséggel? Kinek van viszonya a feleséggel? . . .

A főnök nem várta be a harmadik kiáltást, bement a könyvelőhöz.

— Igaza van, egy szót sem hallani.

Sajtóhiba.

Egy ur meséli a kávéházban:

— Mit szóltok hozzá, én fekete vagyok, a feleségem meg barna és tegnap egy vörös gyereket szült.

— Sajtóhiba! — mondja egy barátja.

— Èn nem csinállok sajtóhibát.

— Mondtam én, hogy maga csinálta?

Nem ujság.

Maier: Szervusz Stern, mi ujság nálam Gyöngyösön?

Stern: Semmi!

Maier: Semmi?

Stern: Semmi, csak a kutyádat elgázolta egy kocsi.

Maier: A kutyámat, hogy hogy?

Stern: A házad kigyuladt, jöttek a tűzoltók és véletlenül elgázolták.

Maier: Az én házam leégett?

Stern: Igen, amikor a feleséged meghalt, kigyuladt a ház.

Maier: A feleségem meghalt?

Stern: Igen, fájdalmában, hogy a fiad sikkasztott.

Maier: Hogy a fiam sikkasztott, az igazán nem ujság.

Stern: Hát azért nem is mondtam ezzel ujságot.

Kész bádóg- és zománcozott edények

hol szerezhetők be a legolesőbban?

BIRI IMRE

bádógos-üzletében a püspökkerttel szemben.

Vizvezeték-, villanycsengő- és fürdőszobaberendezéseket a legmodernebbül készít. — Épületek készítésénél minden bádógos munkát elvállal jutányos áron.

Távolbaérzés.

Párbeszéd a bálon.

— Nem láttam a nagyságos aszszonyt már fél éve. Hol járt?

— Itthon voltam. Betegeskedtem.

— Abból, hogy itt van, azt gyanítom, hogy már egészséges. Mindjárt kezdődik a tánc.

— Köszönöm, nem táncolhatok. Kicsuklott az ősszel a bokám.

— No nézze, nem is csodálom, ha csuklott. Hogy őszinte legyek, sokat emlegettem.

Egymást ugratták.

Egy banketten a város előkelőségei között jelen volt a kath. plébános és a zsidó pap. Asztalbontás után a plébános és a zsidó pap egymást ugratták. A plébános a következő történetkét beszélte el:

— Egy zsidó beakart jutni a mennyországba, de szent Péter nem engedte be. A zsidó addig settenkedett a kapu előtt, míg egy őrizetlen pillanatban besurrant és semmiféle eszközzel nem lehetett eltávolítani. Szent Péternek jó ötlete támadt, kiment a kapu elé és dobolni kezdett. Meghallja ezt a zsidó, fölkiált: „Engedjenek ki a licitációra“ és kiment. Így szabadultak meg a zsidótól.

— Igen — mondja a zsidó pap — hallottam ezt a történetet, de ennek folytatása is van. Amikor a zsidó már kinn volt, elhatározták a mennybéliek, hogy a mennyországot újra beszentelik, nosza szalasztottak mindenfelé egy katolikus pap után, de a legszorgosabb keresés után sem tudtak keríteni.

Tessék meggyőződni.

Vevő: Bizonyos, hogy 1500 méter ez a céna?

Kereskedő, kérem, ha nem hiszi el, tessék utána mérni!

Na ja!

— Sohse láttam olyan embert, mint ez a Harcsa. Folyton szeretne veszekedni.

— Hát miért nem nősz?

A kéményseprő mester szakértő véleményei a kályhákról.

(Alkalom: a hideg tél.)

..... mit lehet az ilyen vén banya kemencéktől várni? Mindegyik olyan csak, mint egy vén asszony. Mennyit kell alája rakni, mennyit kell tömni, míg csak egy kicsit tűzbe jön. Mennyi anyagot kell rá elpocsékolni, mennyit kell piszkálni, hányszor kell neki térdelni és jól megrakni, míg csak egy kicsit neki tüzesedik. Aztán ami még különösebb, hogy csak egyfélével lehet neki alaposan bedurrantani. Ha pedig füstölni kezd akár elől, akár hátul, a fene se bírja ki vele. Jó markos kéményseprő legyen, aki alaposan kipucoválja!

Minő mások az új „Meteor“ kályhák! Olyanok, mint a 16 éves kislány. Egy-kettőre olyan tűzbe jönnek, úgy kipirulnak, hogy öröm nézni. Üde, édes meleget árasztanak. Nem füstöl az egyik se, és nem áraszt semmiféle kellemetlen illatot. Nem kell azokat soká piszkálgatni. Nem kell azokat fújtatni. Olyan huzat van bennök alulról fölfelé, hogy csak úgy pitteg-pattog bennök a meleget árasztó anyag. S kevés fűtőanyaggal járnak. Ha csak egy jókora darabot löknek beléjük, már oly tűzbe borulnak, oly finom kis meleget árasztanak! Nem kell ezekbe mesterséges alágyújtó. S nem kell ezekhez folyton kéményseprő, mert esetleg éjjel-nappal melegítenek és — amit alulról kipotyogtatnak, azt egy kis lapátocskán bárki könnyen eltávolíthatja Igen kérem!! Iptcihé de erős ez a korom.

Az elv.

— Főnök ur, legyen szives elengedni egy félórara. Kihuzatom az egyik szemfogamat.

— Mit huzat ki? Nézze meg az ember! Én magát szemfoggal vettem fel, maga szemfoggal fog itt maradni, pont!

Jó vicc.

Barom Péternek elmondták ezt az élcet:

— Valaki egy pincértől tiz koronát kér kölcsön egy órára. A pincér ezt felelte: Szívesen! Hol van az az óra?

— Nagyszerű, kiáltott fel Barom Péter. Ezt majd felhasználom.

Csakhamar akadt egy szerencsétlen ember, aki megszólította Barom Pétert:

— Barátom, nem kölcsönöznél tiz koronát egy hétre?

— Hogyne, öregem! Hol van az a hét?!

Temetésen.

Temették a férjet. Hűséges párja majd belehalt a fájdalomba. A térde roskadozott, már nem tudott sirni, az arca megdagadt, a szava elcsuklott.

A legerősebb rokonok álltak mellette, mikor a koporsót leeresztették a sirba.

— Én vele megyek! — ordította. Engedjetele után.

Abban a pillanatban elájult. A sirt hamarosan elboronálták, vizet hoztak, megdörzsölték a szerencsétlen özvegy homlokát.

A keble egyre erősebben hullámzott, végre magához tért.

— Kérlek, — mondta panaszos nyögdécseléssel fordulva az egyik nőrokonra felé — mit szölsz ahhoz a szemtelen varrónőhöz! Ugyanarra a fazonra csinálta Tangóné ruháját is, mint az enyémet.

A legujabb és legjobb
magyar gyártmányu tükör-acél ekék,

amelyek felülmulják a régebbi rendszerű összes ekéket, továbbá különféle gyártmányu **mütrágyaszórók,** új és használt **vetőgépek, szecs kavágók, répavágók, morzsolók,** valamint az összes gazdasági **gépújdonóságok** a legolcsóbb árakon kaphatók Makón

GULÁCSI JÁNOS

vasipartelep és gépraktárában. I., Dessewffy-tér 31.

Telefon 50. szám.

TUTYI.

A jó kis jogászok csakugyan szakszervekednek. Na lesz nektek jó kis al-felperesek, most már szervezettel, erővel látják el bajotokat a jó kis üdvégyek . . .

Oszt hogy körbe szorultak, hát aszongyák, hogy emelni kell a kari összetartozandóság érzését. — Jó kis érzés, merthogy az emelése sörön kezdődik és pukkanáson, vagy pukkanáson végződik.



Azé nem irigyek az ügyvédek, mert beengednek kedves kis körükbe nemcsak bírákat, hanem másfajta, még finác jogászokat is. Oszt most aszongyák, hogy mind kibékülnek, akárcsak hosszúnap előtt, ámbátor hogy aszt is mongyák, hogy amíg az möglösz, addig az égylet má nem lösz, vagy sok lösz . . .

A jó kis úri kaszinó sehogy sem akar létrejönni. Most mán sörházat akarnak a hallba, hogy hátha az majd kiránttya a kátyuból. A kereskedők egyletével is mán majd hogy nem összeszövetkeztek, de meg a jó társadalmi egylet is talán hajlandó lenne fuzionálni.

Csak az a baj, hogy a kaszinó 67-es alapon van, emez pedig 48-as. Hát megegyezhetnének szépen 21-es alapon, ha csak a rendőrség bele nem szól.

A jó kis primadonnánál betörték Szabadkán. Hát csak van eszük a bunyevác zsványoknak, mög gusztusuk, mert tudgyák, hogy hun érdemös kutakodni, ha betörni akarnak. Így van az, ha valakit olyan szeretnek, hogy még a betörők is rajonganak érte, oszt emléket lopnak tüle, ha mán egyebet nem lehet.

Hisznek egymásnak.

Egy pesti uriember Londonban mulatott. Egy londoni barátja elvitte őt a Piccadilly egyik előkelő klubjába, ahol a magyar ur csakhamar beült egy poker-pártiba.

Az angol partnerek kezdetben ugyan csak koppasztották a pesti urat. Nagy peche volt: egymásután váltogatta a nagy, vékony és fehér bankjegyeket.

Ugy éjfél tájban az egyik pártiban azt mondja a pesti ur:

— Van öt lapom!

Mire a londoni gentleman lefőzi:

— Nekem hat!

A pesti ur, kissé dühösen a sok veszteség miatt, gunyosan megjegyzi:

— Azt mindenki mondhatja! Felmutatni, felmutatni!

Az angol hideg mosollyal oktatja ki a neveletlen „foreigner“-t:

— Pardon, uram, ez a mi klubjainkban nem szokás! Mi hiszünk egymásnak!

Mire a pesti ur ajka széles mosolyra nyílik:

— Hja, vagy ugy! Önök hisznek egymásnak!

Az már más! . . .

. . . És reggelig kerek ötezer font sterlinget nyert az angol gentlemanektől.

Szegedi buckai, Kitünő homoki,

Legjobb gyoroki boraim

megerkeztek, valamint a kitünő minőségü

s ö r ö k

mindig frissen csapolva kaphatók. Vendéglői helyiségeim a mai kornak megfelelően, izlésesen vannak berendezve.

Kitünő konyha!

Tisztán kezelt italok!

Tisztelettel:

Érdeky József vendéglős.

(Barcsay-utca.)

Házhozvitelnél ugy a boroknál, mint a söröknél árkedvezmény.

A sok kamat meg egy fél,

kérettelek, nem jöttél . . . Ez a nóta jár már szájról-szájra az Osztrák-Magyar Bank legutóbbi félpercentes leereszkedése nyomán és hogy a folytatását nem dallják a népdalnak, annak csak az az oka, hogy az eredeti szöveg így szól: ha nem jöttél, ott vesztél, — ami azonban nem felel meg a valóságnak, mert igaz ugyan, hogy ha a kamatdifferencia nem jött, hát ottvesztett, ahova be kellett fizetni, hanem sokkal inkább ottvesztett az, aki jelenleg a nótát éneklí: az adós.

Régi szokás nálunk, hogy pénzügyünk jelentősebb eseményei alkalmával körkérdest intézünk az érdekeltekhez: mit szólnak a helyzethez.

Ettől a szokástól nem térünk el most sem és megintéztük a körkérdest, amelyre a következő válaszokat kaptuk.

Egy kedélyes bankigazgató:

Azért, hogy az O Em Bé sercentett
Nem szállítom én le a percentet.

Egy praktikus bankdirektor:

— Azonnal intézkedtem, hogy könyvelőségünk ezután egy fél százalékkal kevesebb kamatot számítson, ellenben az írásdíjat emelje fel egy százalékkal. A bankoknak is élni kell, osztalékot is adni kell, rezszi is van.

Egy jólelkű pénzember:

— Na jó, na jó, nem zárkózom el a méltányosság elől, ne mondja senki, de különösen ne mondhasa a kir. ügyészség, hogy nálam kérlelhetetlen az uzsora. Mától kezdve 25 százalék helyett 24 és fél lesz a kamatláb.

Egy találékony pénzkapacitás:

— Nagyon helyeslem, hogy az Osztrák-Magyar Bank erre az üdvös lépésre hagyta magát ragadtatni. Hagytam a bankomban az egész vonalon beállítani a félpercentes kamatleszállítást — a betétesekkel szemben.

Egy haragos:

— Ugyan kérem hagyjanak békében. Mit zavarnak? Nem látják, hogy éppen számolok . . . felszámolok.

Egy adós,

aki félholtra kényszeredve éneklí a nótát, hogy: én vagyok az, aki nem jó, — ez kevélyesen fogja fel a helyzetet:

— A napokban olvastam egy anekdotát. Egy cigány barangol fagyos téli éjszakán a pusztaságban. A tagjai lassanként megdermednek. A cigány hasztalan imádkozik, hogy kis napocska, drága jó napocska süss ki már, — a nap folyton késik. A cigány megfagyva özszeesik. Még van benne egy kis élet, mikor derengeni kezd a hajnal, a nap felüti peremét a láthatáron. A cigány félholtan összeszedi végső erejét, megdermedt kezével megfenyegeti a felkelő napot:

— Ugy-e, rongyos, sütnél már, ha lenne kinek!

Nekem ugyan süthet már az Osztrák-Magyar Bank félpercentje.

Egy elkeseredett Niemand,

aki negatív virilistája lehetne a törvényhatóságnak adósságai alapján:

— Kint vagyok a vízből avval a fél percenttel. Majd ha nem a kamatot, hanem a tőkét szállítják le a bankok, akkor beszélhetünk a dologról.

Egy vergődő,

akinek nincs annyi érverése, amennyi árverése, de aki még mindig reménykedik:

— Óriási, hatalmas, nagyjelentőségű lépés! Végre egy reménysugár! Minden házra ki kellene tüzni a lobogót. Az enyémmre már ki van tüzve. A telekkönyvi hatóság tüzte ki. Kár, hogy eltévesztette és lobogó helyett az árverést tüzte ki.

Egy exbérő:

— Jó. Majd megmondom a tavalyi ter-mésemnek, hogy keljen ki, mert olcsóbb lett a pénz.

Egy magánbankár:

— Éppen csak ez a kis különbség volt köztem és az Osztrák-Magyar Bank közt. Hogy ez lekivittelődött, most már benne vagyunk az egyenesben.

Részegen.

Rendőr (a részeg emberhez): Hé öregem, a kövezen nem alhatik.

— Persze, hozzon egy vánkost, akkor majd alhatom.

Eső előtt.

Miért járnak most az ujságírók esernyővel?

— Azért, mert a sajtónak befellegzett.